

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকে শৰীৰসহসকলোবোৰবস্তুৰপৰামমত্ব আতৰাব লাগে,
যেতিয়া তোমালোক আত্মপাৰনকৰ্মাভীত হৈ যাবা তেতিয়া হে ঘৰলৈ যাব পাৰিবা"

প্ৰশ্ন: আত্মাৰ কোনটোক খাৰ কাৰণে বহুত ভয় লাগে আৰু সেই ভয় খোৱাৰ কাৰণ কি?

উত্তৰ: আত্মাই শৰীৰ ত্যাগ কৰিবলৈ বহুত ভয় কৰে কিয়নো আত্মাৰ শৰীৰৰ সৈতে মমত্ব হৈ গৈছে। যদি কিবা দুখৰ কাৰণে শৰীৰ ত্যাগ কৰিবও বিচাৰে তথাপিও তেওঁ পাপ কৰ্মৰ শাস্তি ভুগিবলগীয়াই হয়। সংগমত তোমালোক সন্তানসকলৰ কোনো ভয় নাথাকে। তোমালোকৰ আৰু বেছিহে আনন্দ লাগে যে আমি পুৰণা শৰীৰ এৰি বাবাৰ ওচৰলৈ যামগৈ।

ওঁম শান্তি। মৰমৰ সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে যে এটা হ'ল জ্ঞান, আনটো হ'ল ভক্তি। ড্ৰামাত এয়া নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। ড্ৰামাৰ আদি মধ্য অন্তৰ কোনেও নাজানে। তোমালোক সন্তানসকলেহে জানিছা। সত্যযুগত মৃত্যুৰ বাবে ভয় নাথাকে। জানে যে আমি এটা শৰীৰ এৰি আন এটা শৰীৰ ধাৰণ কৰিব লাগিব। দুখৰ, কন্দা-কটা আদিৰ কোনো কাৰণ নাথাকে। ইয়াত মৃত্যুৰ ভয় থাকে। আত্মাই শৰীৰ এৰিলে দুখ পায়। ভয় কৰে, কিয়নো দ্বিতীয় জন্ম লৈ আকৌ দুখেই ভুগিব লাগিব। তোমালোকতো সংগমযুগৰ নিবাসী। তোমালোক সন্তানসকলক পিতাই বুজাইছে যে এতিয়া উভটি যাব লাগে। ক'লৈ? ঘৰলৈ। সেইখন ভগৱানৰ ঘৰ নহয় জানো। এয়া কোনো ঘৰ নহয়, য'ত ভগৱান আৰু তোমালোক সন্তান আত্মাসকল থাকা তাকেই ঘৰ বুলি কোৱা হয়। তাত এনেকুৱা শৰীৰ নাথাকে। যেনেকৈ মানুহে কয় আমি ভাৰতত আছোঁ, ঘৰত আছোঁ, তদ্ৰূপ (তেনেকৈ) তোমালোকেও কোৱা আমি অৰ্থাৎ আমি আত্মাসকলো তাত নিজৰ ঘৰত থাকো। সেইখন আত্মাৰ ঘৰ, এয়া জীৱ আত্মাৰ ঘৰ। সেইখনক কোৱা হয় মুক্তিধাম। মানুহে পুৰুষাৰ্থ অৱশ্যে কৰে তালৈ যাবলৈ যে আমি গৈ ভগৱানৰ সৈতে মিলিত হ'ম। ভগৱানৰ সৈতে মিলিত হ'বলৈ বহুত আনন্দিত হ'ব লাগে। এইয়া যি আত্মাৰ শৰীৰ আছে, ইয়াৰ সৈতে আত্মাৰ বহুত মোহ হৈ গৈছে, সেয়েহে অলপ বেমাৰ আদি হ'লেই ভয় খায় জানোচা শৰীৰ এৰিবলগীয়া হয়! অন্তৰ্জ্ঞান কালতো ভয় থাকে। এই সময় যেতিয়া সংগম যুগ হয়, তোমালোকে জানা এতিয়া আমি উভটি যাব লাগিব পিতাৰ ওচৰলৈ, গতিকে ভয়ৰ কোনো কাৰণ নাই। পিতাই বহুত সুন্দৰ যুক্তি ৰাখিছে। পতিত আত্মা মোৰ ওচৰলৈ মুক্তি ধামলৈ আহিব নোৱাৰে। সেইখন হৈছে পবিত্ৰ আত্মাসকলৰ ঘৰ। এয়া হৈছে মনুষ্যৰ ঘৰ। এই শৰীৰ পাঁচ তন্ত্ৰৰে গঠিত, গতিকে পাঁচ তন্ত্ৰই ইয়াত থাকিবৰ বাবে আকৰ্ষণ কৰি থাকে। আকাশ, জল, বায়ু..... তাত (মূলবতনত) এই তন্ত্ৰবোৰ নাই। এয়া হৈছে বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰাৰ যুক্তি। আত্মাই এই সম্পত্তি লৈছে, সেয়েহে শৰীৰৰ প্ৰতি মোহ হৈ গ'ল। নহ'লেতো আমি আত্মাসকল তাৰহে বাসিন্দা। এতিয়া আকৌ পুৰুষাৰ্থ কৰে তালৈ যাবলৈ। যেতিয়া তোমালোক পবিত্ৰ আত্মা হ'বা তেতিয়া তোমালোকে সুখ পাবা, দুখৰ কথাই নাথাকে। এই সময়ত হৈছেই দুখধাম। গতিকে এই পাঁচ তন্ত্ৰইও আকৰ্ষণ কৰি থাকে ওপৰৰ পৰা তললৈ আহি ভূমিকা পালন কৰিবলৈ। প্ৰকৃতিৰ আধাৰ নিশ্চয় লবলগীয়া হয়েই। নহ'লে খেল চলিব নোৱাৰিব। এয়া খেল দুখ আৰু সুখৰ বাবে বনোৱা আছে। যেতিয়া তোমালোক সুখত থাকা তেতিয়া 5 তন্ত্ৰৰ শৰীৰৰ প্ৰতি তোমালোকৰ মোহ নাথাকে। তাতো পবিত্ৰ হৈ থাকা। শৰীৰৰ প্ৰতি ইমান মোহ নাথাকে। এই 5 তন্ত্ৰৰ মমত্বও এৰি দিয়ে। আমি পবিত্ৰ হৈ গ'লে আকৌ তাত শৰীৰো যোগবলৰ দ্বাৰা গঠন হয় সেইকাৰণে মায়াই আকৰ্ষিত নকৰে। আমাৰ সেই শৰীৰ যোগবলেৰে হোৱাৰ বাবে দুখেই নাথাকে। ড্ৰামা কেনেকুৱা আচৰিত ধৰণেৰে ৰচা হৈছে। এয়াও বহুত সুক্ষ্মভাবে বুজিবলগীয়া কথা। যি ভাল বুদ্ধিবান বুদ্ধিমান আৰু সেৱাত তৎপৰ হৈ থাকে তেওঁহে ভালদৰে বুজাব পাৰে। পিতাই কৈছে - ধন দিলে ধন নকমে। দান কৰি থাকিলেহে ধাৰণাও হ'ব। নহ'লে ধাৰণা হোৱাটো কঠিন। এনেকৈও নাভাবিবা যে লিখিলে ধাৰণা হৈ যাব। হয়, কাৰোবাৰ কল্যাণৰ কাৰণে লিখি (পইণ্ট) যুক্তি পঠাই দিয়া হয় সেয়া বেলেগ কথা। নিজৰতো কোনো কামত নাহে। কোনো কোনোৱে কাগজত লিখি অনাহকতে পেলাই দিয়ে। অন্তৰ্বেৰে বুজি লিখা উচিত তেতিয়া সেইয়া কামত আহে। লিখি উঠি যদি পেলাই দিয়া তেন্তে কি লাভ? এয়াও যেন আত্মাই নিজকে ঠগে। এয়াটো ধাৰণা কৰিবলগীয়া কথা। বাবাই জানো কোনো লিখা কথা শুনাইছে। পিতাইতো নিতৌ বুজাই থাকে। সৰ্ব-প্ৰথমতে তোমালোকৰ পিতাৰ সৈতে সংযোগ হ'ব লাগে। পিতাৰ স্মৃতিৰেহে তোমালোকৰ আত্মা পবিত্ৰ হ'ব। পুনৰ তাতো তোমালোক পবিত্ৰ হৈ থাকা। আত্মা আৰু শৰীৰ দুয়োটাই পবিত্ৰ হৈ থাকে। আকৌ সেই বল নাইকিয়া হৈ গ'লে তেতিয়া পাঁচ তন্ত্ৰৰ বলে আত্মাক আকৰ্ষণ কৰে। আত্মাৰ ঘৰলৈ যাবৰ বাবে শৰীৰ এৰিবলৈ মন যায়। তোমালোক পাৰন হৈ শৰীৰ এনেকৈ এৰিবা যেনেকৈ

মাখনৰ পৰা চুলি।

তোমালোক সন্তানসকলে শৰীৰসহ সকলোবোৰ বস্তুৰ পৰা মমত্ব এৰিব লাগে। আমি আত্মাসকল শৰীৰ অবিহনে আহিছিলোঁ, আমি পবিত্ৰ আছিলোঁ। এই সৃষ্টিৰ প্ৰতি মমত্ব নাছিল। তাত (সত্যযুগত) শৰীৰ ত্যাগ কৰিলে কোনেও নাকান্দে। কোনো প্ৰকাৰৰ দুখ-কষ্ট নাথাকে, বেমাৰ নাথাকে। শৰীৰ প্ৰতি মোহ নাথাকে। যেনেকৈ আত্মাই ভূমিকা পালন কৰে, এটা শৰীৰ বুঢ়া হ'লে অন্য এটা শৰীৰ ধাৰণ কৰে ভূমিকা পালন কৰিবলৈ। তাততো ৰাৱণ ৰাজ্যই নাথাকে। বৰ্তমান সময়ত মন যায় যে পিতাৰ ওচৰলৈ যাওঁ। বাবাই কয় - মোক স্মৰণ কৰা। এয়া জ্ঞান বুদ্ধিত আছে। পিতাই কয় - পবিত্ৰ হৈ আহিব লাগে। এতিয়াতো সকলো পতিত, গতিকে পাঁচ তত্বৰ পুতলাত প্ৰতি মোহ হৈ গৈছে, ইয়াক ত্যাগ কৰিবলৈ ইচ্ছা নকৰে। নহ'লে বিবেকে কয় - শৰীৰ এৰিম আৰু মই পিতাৰ ওচৰলৈ গুছি যাম। এতিয়া পুৰুষাৰ্থ কৰিছা যে আমি পাৱন হৈ পিতাৰ ওচৰলৈ যাব লাগিব। পিতাই কৈছে তোমালোকতো মোৰেই আছিলো, এতিয়া মোক স্মৰণ কৰি পবিত্ৰ হ'লে আকৌ শৰীৰ ধাৰণ কৰিবলৈ কোনো দুখ কষ্ট নাপাবা। এতিয়া শৰীৰৰ প্ৰতি মোহ থকাৰ বাবে ডাক্তৰ আদিক মাতে। তোমালোকতো আনন্দিত হোৱা উচিত যে আমি এতিয়া পিতাৰ ওচৰলৈ যাওঁ। এই শৰীৰৰ সৈতে আমাৰ সমন্ধ নাই। এই শৰীৰতো ভূমিকা পালন কৰিবলৈহে পোৱা হৈছে। তাত আত্মা আৰু শৰীৰ দুয়োটাই স্বাস্থ্যবান হ'ব। দুখৰ নামেই নাথাকে। গতিকে সন্তানসকলে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। এতিয়া আমি পিতাৰ ওচৰলৈ যাওঁ। কিয়নো এই শৰীৰ এৰি নাযাম। কিন্তু যেতিয়ালৈকে যোগ লগাই পবিত্ৰ নহয়, কৰ্মাতীত অৱস্থা নহয় তেতিয়ালৈকে যাব নোৱাৰে। এইবোৰ চিন্তা অজ্ঞানী মনুষ্যৰ বুদ্ধিত উদয় নহয়। তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত উদয় হ'ব। এতিয়া আমি যাব লাগে। আগতে আত্মাৰ শক্তি আছিল, আনন্দ আছিল। কেতিয়াও ভয় নাছিল। ইয়াত দুখ আছে গতিকে মনুষ্যই ভক্তি আদি কৰে। কিন্তু উভটি যোৱাৰ ৰাস্তাৰ বিষয়েতো কোনেও নাজানে। যোৱাৰ ৰাস্তাৰ বিষয়ে একমাত্ৰ পিতাইহে শুনায়। আমি পিতাৰ ওচৰলৈ যাওঁ - সেয়া ভাবি আনন্দ লাগে। পিতাই বুজায় - ইয়াত তোমালোকৰ শৰীৰৰ প্ৰতি মোহ আছে। এই মোহ আতৰাই দিয়া। এয়াতো 5 তত্বৰ শৰীৰ, এই সকলোবোৰ হৈছে মায়া। এই দুচকুৰে আত্মাই যিবোৰ দেখিছে সকলোবোৰ মায়াই মায়া। ইয়াত প্ৰত্যেক বস্তুতে দুখেই দুখ। কিমান লেতেৰা। স্বৰ্গত শৰীৰো প্ৰথম শ্ৰেণীৰ, অটালিকাও প্ৰথম শ্ৰেণীৰ পোৱা যাব। দুখৰ কোনো কথাই নাই। কেনেকুৱা বনাই থোৱা খেল। তেন্তে এইবোৰ চিন্তা কৰি চাব লাগে। পিতাই কৈছে অন্য একো নুবুজিলেও এটাই কোৱা পিতাক স্মৰণ কৰিলে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব আৰু স্বৰ্গলৈ আহিবা। আমিহে আত্মাহে হওঁ। এই শৰীৰ ৰূপী নেজ পিছতহে পাইছা, ইয়াত আমি কিয় বান্ধ খাওঁ। পিতাই বুজাইছে ইয়াকে ৰাৱণ ৰাজ্য কোৱা হয়। ৰাৱণ ৰাজ্যত দুখেই দুখ। সত্যযুগত দুখৰ কথাই নাই। এতিয়া আমি পিতাক স্মৰণ কৰি শক্তি লৈছো কিয়নো আমি দুৰ্বল হ'লো। দেহ অভিমানেই হৈছে সকলোতকৈ দুৰ্বল কৰোঁতা। গতিকে পিতাই বুজনি দিছে এয়া ড্ৰামা ৰচা হৈ আছে। এইয়া কেতিয়াও অন্ত হৈ নাযায়। মোক্ষ আদিৰ কোনো কথাই নাই। এয়া ৰচি থোৱা ড্ৰামা। কোৱাও হয় চিন্তা ত্যাগ কৰা.... যি অতীতত হৈ গৈছে সেয়া পুনৰাই হ'বই। চিন্তাৰ কোনো প্ৰয়োজন নাই। সত্যযুগত একোৱেই বেয়া নাথাকে। ইয়াত চিন্তা হৈয়ে থাকে। পিতাই কয় - এয়াতো হৈছে ড্ৰামা। পিতাই ৰাস্তাতো দেখুৱাইছে। তোমালোক এনেকৈ মোৰ ওচৰ পাবাগৈ। মাখনৰ পৰা চুলি ওলাই যাব। মাত্ৰ তোমালোকে মোক স্মৰণ কৰিলে আত্মা পাৱন হ'ব। পাৱন হোৱাৰ অন্য উপায় নাই। এতিয়া তোমালোকে বুজিছা যে তোমালোক ৰাৱণ ৰাজ্যত বহি আছে। সেয়া হ'ল ঈশ্বৰীয় ৰাজ্য। ঈশ্বৰীয় ৰাজ্য আৰু আসুৰী ৰাজ্যৰ খেলা। ঈশ্বৰে আহি কেনেকৈ স্থাপনা কৰে সেয়া কোনেও নাজানে। পিতাকহে জ্ঞানক সাগৰ বুলি কোৱা হয়। তেখেতে আহি সকলোবোৰ বুজায়। এতিয়া তোমালোকে সকলোবোৰ জ্ঞান বুজিছা পিছত এই সকলো জ্ঞান পাহৰি যাবা। যি পঢ়াৰ পৰা এনেকুৱা পদ পায়, সেই সকলোবোৰ পাহৰি যায়। স্বৰ্গলৈ যোৱাৰ পিছতেই এইবোৰ জ্ঞান পাহৰি যায়। ভগৱানে দ্বিমুকুটধাৰী কেনেকৈ কৰি তুলিলে, সেই সকলোবোৰো নাজানে। এখেতেও জনা নাছিল গতিকে শাস্ত্ৰ পঢ়াসকলে কি জানিব। তেওঁলোকৰ বুদ্ধিত উদয় নহয়। তোমালোকে আহি শুনা কাৰণে তোমালোকক তৎক্ষণাত বুদ্ধিত উদয় হয়। হয়সকলোবোৰ গুপ্ত। পিতাই শুনায়, দেখা পোৱা যায় জানো? বুজিব পৰা যায়, আত্মাক দেখা পোৱা যায়নে? বুজি পায় আত্মা আছে। দিব্য দৃষ্টিৰে দেখা পাব পাৰে। পিতাই কৈছে দেখিলে কি বুজিব। আত্মা সূক্ষ্ম বিন্দু। আত্মা অনেক আছে। 10-20 টাৰো তোমালোকে সাক্ষাৎকাৰ কৰিবা। এটাৰ পৰা একো বুজিব পৰা নাযাব। বুজিবও নোৱাৰে। বহুতৰে সাক্ষাৎকাৰ হয়। কেনেকৈ বুজিব যে আত্মানে পৰমাত্মা? পাৰ্থক্য একো নাজানে। বহি থাকোতে সৰু সৰু আত্মা দেখা পোৱা যায়। এইটো কেনেকৈ জানিব যে আত্মা নে পৰমাত্মা।

এতিয়া তোমালোকে জানিছা যে ইমান সৰু আত্মাত কিমান শক্তি আছে। আত্মা মালিক হয়, এটা শৰীৰ ত্যাগ কৰি অন্য এটা শৰীৰত প্ৰবেশ কৰে পাৰ্ট বজাবৰ কাৰণে। কি যে প্ৰকৃতি! শৰীৰৰ বেমাৰ হ'লে বা লোকচান হ'লে ভাবে শৰীৰ ত্যাগ

কৰোঁ। আত্মা ওলায় যাব, দুখৰ পৰা মুক্ত হৈ যাব। কিন্তু পাপৰ বোজা যি শিৰৰ ওপৰত আছে সেয়া কেনেকৈ আঁতৰিব?

তোমালোকে (পিতাৰ) স্মৃতিৰে পাপ বিনাশ কৰিবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিছা। ৰাৱণৰ কাৰণে বহুত পাপ হ'ল, যাৰ পৰা ৰক্ষা পাবৰ কাৰণে পিতাই ৰাস্তা দেখুৱাইছে। মাত্ৰ এয়াই কৈছে - মোক স্মৰণ কৰা। স্মৰণ কৰি-কৰি শৰীৰ ত্যাগ কৰিব লাগে। তোমালোকৰ পাপ আদি সকলোবোৰ নাশ হ'ব। স্মৰণ কৰাও মাহীৰ ঘৰ নহয়। মোক স্মৰণ কৰিলে মায়াই তোমালোকক খুব অশান্তি দিয়ে। বাৰে বাৰে পাহৰাই দিয়ে। বাবাই (ব্ৰহ্মা বাবাই) অনুভৱ শুনায়। মই বহুত যত্ন কৰোঁ। কিন্তু মায়াই বাধা দিয়ে। আছেও দুয়ো যুগল হৈ, একেলগে। একেলগে থাকিও বাৰে বাৰে পাহৰি যাওঁ। বৰ কঠিন। বাৰে বাৰে এয়া মনত পৰে, অমুকক মনত পৰে। তোমালোকেতো বহুত ভাল পুৰুষাৰ্থ কৰা। কোনোৱেতো কাহিনী শুনাই থাকে। 10-15 দিন চাৰ্ট লিখি এৰি দিয়ে, এই ক্ষেত্ৰত বহুত সাৱধান হ'ব লাগে। বুজিতো পায় যে যেতিয়া পবিত্ৰ হৈ যাম, কৰ্মাতীত অৱস্থা আহিব তেতিয়া বিজয়ী হ'ম। এয়া ঈশ্বৰীয় লটাৰি হয়। বাবাক স্মৰণ কৰা- এইয়া হৈছে স্মৃতিৰ জৰি। বুদ্ধিৰে বুজিবলগীয়া কথা। যদিও কয় যে পিতাক স্মৰণ কৰোঁ কিন্তু পিতাই কয় স্মৰণ কৰিবই নাজানে। পদৰ ক্ষেত্ৰতো পাৰ্থক্য আহি যায় নহয় জানো। কেনেকৈ ৰাজ্য স্থাপন হয়। তোমালোকে অনেকবাৰ ৰাজ্য কৰিছা আৰু হেৰুৱাইছা। পিতাই প্ৰত্যেক 5000 বছৰৰ পিছত পঢ়ায়। আকৌ ৰাৱণ ৰাজ্যত তোমালোক বাম মার্গলৈ যোৱা। যিসকল দেৱতা আছিল তেওঁলোকেই বাম মার্গলৈ যায়, গতিকে পিতাই বহুত গুঢ় কথা বুজাইছে - পিতাক স্মৰণ কৰাৰ। হওঁতেতো বহুত সহজ কথা। শৰীৰ ত্যাগ কৰি পিতাৰ ওচৰলৈ যামগৈ। মোক জানিলেহে তেতিয়া যোগবলেৰে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। সেয়াটো অন্তিম সময়তহে হ'ব পাৰিব। কিন্তু কোনোৱে ঘূৰি নাহে। যদিওবা কোনোৱে কিবা কৰেও - যথার্থ যুক্ত যোগতো মইহে আহি শিকাও। আকৌ আধাকল্প যোগবল চলে। তাত (সত্যযুগত) যথেষ্ট সুখ ভোগা। ভক্তি মার্গত মানুহে কি কি কৰে। যেতিয়া পিতাই আহি জ্ঞান দিয়ে তেতিয়া ভক্তি নাথাকে। জ্ঞানৰে দিন হৈ গ'ল পুনৰ কোনো দুখ কষ্ট নাই। ভক্তি হৈছে ৰাতি দুখ পাবৰ বাবে। তাত দুখৰ কথা নাই। এইবোৰ কথা তেওঁলোকৰ বুদ্ধিতহে বহিব যিসকল ইয়াৰ কলম (চেলিং) হ'ব। এয়া বৰ সূক্ষ্ম কথা, আচৰিত জ্ঞান, যিবোৰ পিতাৰ বাহিৰে অন্য কোনেও বুজাব নোৱাৰে। বহুত কম সংখ্যকেহে বুজে। ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। তাত (ড্ৰামাত) অলপো হীনডেটি (পাৰ্থক্য) নাথাকে। মানুহতো ভাবে পৰমাত্মাই কি কৰিব নোৱাৰে। কিন্তু ভগৱানতো এবাৰহে আহে, আহি তোমালোকক স্বৰ্গৰ ৰাস্তা দেখুৱায়।

এতিয়া তোমালোক সন্তানৰ বুদ্ধি কিমান বিশাল হৈছে। এওঁলোক দুয়ো একেলগে আছে। এখেতেও (ব্ৰহ্মা বাবাই) কাক দেখিব, বুজে শান্তিৰ দান দিব লাগে। দেখিলেই বুজি পায় এওঁ আমাৰ পৰিয়ালৰ বা অন্য পৰিয়ালৰ। সেৱাধাৰী সন্তানসকলৰো কাম হ'ল নক্স (পালচ) চোৱা। যদিহে আমাৰ কূলৰ হয় তেতিয়া শান্ত হৈ যাব। ভালবাসু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰবাবেমুখ্যসাৰ:-*

(1) পাৱন হৈ পিতাৰ সৈতে ঘৰলৈ যাবৰ কাৰণে এই 5 তত্বৰ পুতলাৰ প্ৰতি মমত্ব ৰাখিব নালাগে। শৰীৰ ত্যাগৰ ভয় আতৰাই দিব লাগে।

(2) স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ চাৰ্ট বহুত সাৱধানেৰে বঢ়াই নিব লাগে। যোগ বলেৰে আত্মাক পাৱন কৰি, কৰ্মাতীত হৈ ঈশ্বৰীয় লটাৰি জিকিব লাগে।

বৰদান: মনআৰুবুদ্ধিব্যৰ্থৰপৰামুক্তৰাখিব্ৰাহ্মণসংস্কাৰগঢ়িতোলোতাৰুলাৰ(শাসক)হোৱা
কোনো ধৰণৰ সৰু ব্যৰ্থ কথা, ব্যৰ্থ বাতাবৰণবা ব্যৰ্থ দৃশ্যৰ প্ৰভাৱ প্ৰথমে মনত পৰে তাৰ পিছত বুদ্ধিয়ে তাক (মনক) সহযোগ দিয়ে। মন আৰু বুদ্ধি যদি সেইদৰে পৰিচালিত হৈ থাকে তেতিয়া সেইয়া সংস্কাৰ হৈ পৰে। আকৌ বিভিন্ন সংস্কাৰ দেখা যায়, যিবোৰ ব্ৰাহ্মণৰ সংস্কাৰ নহয়। যিকোনো ব্যৰ্থ সংস্কাৰৰ বশৱৰ্তী হোৱা, নিজৰ সৈতে যুদ্ধ কৰা, বাৰে বাৰে আনন্দ নাইকিয়া হৈ যোৱা - এয়া ক্ষত্ৰিয়ৰ সংস্কাৰ। ব্ৰাহ্মণ অৰ্থাৎ শাসক (নিজে নিজৰ ৰজা) ব্যৰ্থ সংস্কাৰৰ পৰা মুক্ত হ'ব, পৰবশ (আনৰ অধীন) নহয়।

স্লোগান: মাষ্টৰসৰ্বশক্তিবানতেওঁহয়িয়েদূত্ৰপ্ৰতিজ্ঞাৰেসকলোসমস্যাকসহজেঅতিক্ৰমকৰিবপাৰে।

!! ཨྲྀྣ ཤྲྀྣ !!

ཨྲྀྣ ཤྲྀྣ!!